

ABY ZACHRÁNIL
SVOU RODINU,
MUSÍ ZOSNOVAT
JEŠTĚ JEDNU LOUPEŽ

MILENCI

A

THRILLER

ZLODĚJI

STAN PARISH

**MILENCI
A
ZLODĚJI**

Copyright © 2020 by Stan Parish

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2021

Cover © Sabina Chalupová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1710-1 (pdf)

**MILENCI
A
ZLODĚJI**

STAN PARISH

VENDETA

*Věnováno Philipovi a Margaret Parishovým
a památce Jima Salanta*

PROLOG

STRÁŽNÍK ROB SULLIVAN z oddělení městské policie v Las Vegas právě ukončil hovor, ve kterém kdosi oznamoval, že byl svědkem obtěžování, když někdo opět vytočil tísňovou linku 911. Tentokrát se jednalo o ženu hispánského původu, ale jinak šlo v podstatě o totéž: asi dvacetiletý muž bílé pleti a se zbraní v ruce se potuluje ulicemi za bílého dne a děsí kolemjdoucí. První volající zavěsil, jakmile vše nahlásil, ale nezapomněl ještě upozornit, že dotyčný drží útočnou pušku. Druhý volající se omezil na popis „velká puška“. Podezřelý se podle všeho pohyboval jen asi šest bloků od strážníka Sullivana. Ten právě začal svoji druhou směnu, a aby vydržel, vzal si adderall a jednu plechovku Red Bullu. Prohlížel si plánek okolních ulic a hlavou mu běžel popis toho muže. Sám měl doma dvouletého kluka s bílou pletí. Za dvanáct let bude chodit na střední školu Ed W. Clarka, kde za poslední tři roky muselo místní oddělení policie dvakrát zasahovat kvůli bombovému ohrožení. Každý měsíc probíhá ve škole cvičení pro případ, že do budovy vtrhne ozbrojený útočník. Sullivanovi nešlo do hlavy, jak se najednou z náctiletého studenta stane masový vrah. Pokaždé když se po takovém útoku jejich rodiče objeví na obrazovkách a prosí Ameriku za odpuštění, vypadají všichni jako normální rodina. Proč jen se... zatraceně, pomyslel si, zase utíkám v myšlenkách kdo víkam. Proto bere adderall, a to i přes jeho vedlejší účinky. Vytáhl pistoli a zkontroloval zásobník.

SÁRA KOHOVÁ pracovala na dispečinku tísňových služeb policie Las Vegas a shodou okolností chodila na manikúru

nedaleko místa, kde se objevil i onen neznámý ozbrojený muž. Výborně si rozuměla s majitelkou kosmetického salonu Shannon Jacobsonovou, která jí zrovna nedávno bezplatně provedla francouzskou manikúru. Sára se tedy odhodlala k něčemu, co by jinak během pracovní doby neměla, a poslala Shannon zprávu: *Ahoj, jestli seš v práci, tak nevycházej..., poblíž se asi něco semele :(.*

SHANNON JACOBSONOVÁ ale už v práci skončila. V 16:25 se totiž nacházela v polovině fronty před hotelem a kasinem Wynn, kde tu neděli pořádala Encore Las Vegas bazénový večírek se spoustou alkoholu. Asi za hodinu to měl uvnitř rozjet nějaký DJ ze Švédska. Shannon měla pocit, jako by se dovnitř chtěla narvat dobrá polovina všech studentů z Nevadské univerzity. Aspoň soudě podle toho, jak to vypadalo za zátarasy. Všichni kluci ze studentského klubu měli na sobě tílka a žabky a velkoryse nabízeli kelímky s pitím holkám z dívčího spolku, které kromě bikin na sobě už skoro nic jiného neměly. Shannon se nechala unést znějící hudbou a přivřela oči nad tím, že asi o polovinu mladší lidé si tu klidně dopřávali alkohol za bílého dne. V kapse u kalhot se jí schovávala tobolka extáze. Dostala ji od svojí kolegyně z práce. Spolkla pilulku jen tak nasucho a zaklonila hlavu, aby jí sjela do krku. Vtom ji pípnutí telefonu upozornilo na novou příchozí zprávu.

PO TŘÍDĚ FAIRFIELD si vykračoval nějaký běloch a v ruce skutečně něco nesl. Jenže na vzdálenost padesáti metrů nedokázal strážník Sullivan rozeznat co.

„Dispečink, tady jedna-šest-dva, podezřelý míří na sever po třídě Fairfield, směr Chicago, přepínám.“

Podezřelý, oblečený ve vytahaném tričku s logem Steelers, se skutečně rychle vzdaloval. I když musel slyšet přijíždějící policejní auto, dělal jakoby nic. Když se konečně zastavil,

dupl Sullivan na brzdu. Pomalu ani nevnímal, jak zatahuje ruční brzdu a hmatá po revolveru. Podezřelý se otočil. V pravé ruce držel voličku a na něm psa.

Další policejní hlídka projížděla křižovatkou, kde třída Fairfield protíná ulici St. Louis. Na značku STOP řidič v autě nedbal. V hlídkovém voze seděl Russel Pratt se svým novým partákem z Phoenixu. Když dojeli ke strážníku Sullivanovi, stáhl Pratt okno a zeptal se: „Máš něco?“

„Chlápka, co venčí psa.“

„Tak kde je ten hajzl?“

Sullivan jen pokrčil rameny.

„Až na ty volající ho nikdo neviděl,“ ozval se Prattův parták. „Nevěřil bych, že bude tak těžké ho najít.“

ASI ŠEST BLOKŮ na západ od hotelu Wynn zajel ke kraji hlavní ulice Lisbon 4 pět metrů dlouhý stěhovací vůz. Vyskočil z něho muž oblečený do závodní kombinézy a s přilbou na hlavě. Doběhl k zadním dveřím, spustil nakládací plošinu a zmizel uvnitř. Motor běžel dál a otřásal celým vozem. Za chvíli z něho vyjely dvě motorky a rozjely se po ulici. Na každé motorce seděli dva jezdci a každý z nich měl na sobě podobnou kombinézu a přilbu se zatemněným hledím jako řidič. Oba zadní jezdci vezli batoh, a jakmile motorky nabraly rychlost, příkrčili se, až vypadali jako dva obrovití brouci s lesknoucími se krovkami a třpytivými očima. Očividně ukradený stěhovací vůz, jehož krádež doposud nikdo neoznámil, zůstal stát na kraji ulice s otevřenými dveřmi a spuštěnými výstražnými světly, která ani nebylo v zlatavém odpoledním slunci pořádně vidět.

KAI PRESTON A ANNA LEVINOVÁ se zničehonic minulou noc rozhodli, že si vyjedou z L. A. do hotelu Wynn v Las Vegas. Tenhle blondatý dredatý pár pak v Las Vegas vyhrál

tolik peněz v kartách, že by to stačilo na měsíční nájem. Jenže to by je nesměl o něco později prohrát v kostkách. V 16:36 připomněl Kai svojí přítelkyni, že od snídaně nic nejedli. Vyšli tedy z kasina a začali jen tak bloumat po lehce se stáčejší obchodní galerii hotelu lemované těmi nejluxusnějšími butiky a krámky.

„Ty bláho,“ řekl najednou Kai. „Hele, mrkni na to.“

Ve výloze klenotnictví Graff ležela brož ve tvaru páva a místo ocasních per se skvěly drahé kameny.

„Za kouknutí nic nedáme, ne?“ pousmála se Anna.

Uvnitř se mramorová podlaha blýskala tak, že by se z ní dalo jíst, a šperky ve vitrínách světélkovaly jako ryby rejdicí ve vodě. Sotva si Anna začala prohlížet zásnubní prstýnky, objevila se u ní žena menší postavy a s platinově barevným mikádem.

„Vítejte u nás. Můžu s něčím pomoci?“

„Tady ten se mi strašně líbí,“ odpověděla Anna a dotkla se vitríny.

„Ano, nádherný kousek. Chtěla byste se na něj podívat? Jmenuji se Cynthia,“ řekla žena a natáhla si tenkou bílou rukavičku. Odemkla vitrínu a vytáhla prsten s šestikarátovým žlutým diamantem zasazeným v platině. Cynthia si ani nenamlouvala, že by si tenhle páreček, z kterého mimochodem táhla whisky, mohl něco koupit, ale přesto – co kdyby. Anna si navlékla prsten a bedlivě si ho prohlížela.

„Není to jen tak, najít žlutý kámen v takové velikosti a čirosti,“ prohodila Cynthia.

„Odkud se vzala ta žlutá barva?“

„Stopové prvky dusíku,“ odpověděla Cynthia a trochu se naklonila.

„To máte tak: kdysi se mělo za to, že barevné diamanty jsou vadné. Pan Graff ale neváhal obětovat roky svého

života tomu, aby lidem vysvětlil, že takový diamant jako kupříkladu tento je dokonce vzácnější než ten bílý, a tedy i cennější. A u toho už zůstal.“

„Jak se to jen říká,“ zasmál se Kai, „co pro jednoho odpad, pro druhého poklad?“

„I tak by se to dalo vystihnout,“ zareagovala Cynthia.

„Na kolik takový prsten přijde?“ zeptal se Kai.

„Jestli si dobře pamatuji, tak na 225 000 dolarů, ale musela bych se podívat.“

Anna si přidržela prsten před obličejem.

„To není málo za vadný kus,“ zavtipkoval Kai.

BRIAN DALMORE, pracující jako hotelový zřízenec v hotelu Wynn, si právě přišel na deset dolarů, když mu řidič červené korvety vtiskl do ruky bankovku a požádal ho, ať mu tu jeho „Cindy“ dobře ohlídá. Brian si už sedal za volant, když si na poslední chvíli všiml svého kolegy Martyho Stetsona, jak se vybavuje s vysokým mužem v motocyklistické přilbě. Něco mu na tom, co viděl, nesedělo.

„Hej, Marty!“ zavolal. „Je všechno v pohodě?“

Marty horlivě přikývl a Brian s určitými pochybnostmi nasedl do vozu. Podíval se do zpětného zrcátka, jestli tam ještě jsou, ale Marty mezitím zmizel mezi mladými, kteří tu čekali na bazénový večírek. Děsila ho představa, jak budou asi všichni vypadat, až je za pět hodin pustí ven. Na celém dni je nejhorší právě tohle, pomyslel si.

MARTY STETSON čekal, že se ho ten jezdec v motocyklistické přilbě, poté co seskočil z motorky a vykročil k hotelové obsluze, zeptá, kde má zaparkovat. Jenže namísto toho sundal ten muž z ramen batoh a nechal Martyho, ať si sám všimne útočné pušky ležící na jeho dně.

„Ten tvůj kámoš už zmizel?“ zeptal se neznámý muž, zatímco Brian zvolna odjížděl.

Marty po chvíli přikývl.

„Podej mi tu svou vysílačku.“

Martymu nezbylo nic jiného než mu ji podat a muž, kterého si později FBI označila jako jezdc 1, si zasunul sluchátko pod přilbu, přepnul na kanál určený pro hotelovou ostrahu a upozornil na rvačku nedaleko sálu Margeaux, kdesi na druhé straně hotelu a zhruba osm minut chůze od místa, kde stáli. Jezdec 1 vyzval všechny členy ostrahy, aby mu potvrdili příjem.

„Nastav ruce,“ řekl pak Martymu a obratem mu je přivázal k nedalekému pultíku obsluhy. Potom se obrátil k jedněm ze šesterých vysokých vstupních dveří do nákupní galerie, otevřel je a zatarasil v dolních pantech železnou tyčí. Lidé uvnitř se překvapeně ohlédli, když ucítili závan teplého, suchého vzduchu, a za chvíli si uvědomili, že se provoněný vzduch uvnitř smísil s pachem výfukových plynů z venku. Marty se začal potichu modlit a prosit za všechny lidi uvnitř. To už ale prostorem před hotelem projela druhá motorka a připojila se k té první. Jezdec 1 položil ruku na Martyho rameno: „Jestli ty nebo někdo jiný tady venku zavoláte poldy, tak se vrátím a vpálím ti kulku do hlavy. Jasný?“

Marty jen slabě přikývl.

Jezdec 1 naskočil a obě motorky vjely otevřenými dveřmi do galerie. Motory řvaly ve vysokých otáčkách.

V ŘÍDICÍM STŘEDISKU HOTELU se tři členové ostrahy snažili najít kameru se záznamem nahlášené rvačky a naprosto ignorovali kameru číslo 17, na které projížděly nákupní galerií dvě motorky. Míjely koně na kolotočích pro děti a umělé stromy ověšené desítkami světel. Hosté se zastavovali a obraceli za nezvyklým zvukem; rodiče rychle naháněli děti zpátky do

obchodů. Skupina studentů bleskově vytáhla svoje telefony a začala fotit jak o závod. Dva novináři z New Yorku usoudili, že se patrně jedná o marketingový trik a že se majitelé hotelu rozhodli z propagačních důvodů narušit ten bezstarostný barevný svět hotelu Wynn a poslali do něho závodní jezdce v černých kožených kombinézách. Policii nikdo nevolal.

JEREMY DUNCAN vždy trochu vybočoval z řady. Na kluka z páté třídy byl příliš vysoký, hrbil se při chůzi a očima schovanými za tlustými skly brýlí věčně sledoval svoje tenisky na suchý zip, které mu maminka koupila, aby se už nebál, že se mu tkaničky rozvážou v té nejhorší možné chvíli. Miloval hasičská auta; aspoň tedy do té doby, než zjistil, že mají za úkol ohně hasit, a ne je zakládat. Pak ho začaly brát motorky, a tak denně vysedával na YouTube a sledoval závody supermotorek. Miloval záběry závodníků v zatáčkách a to, jak naklánějí svoje motorky k zemi, až jim kolena škrtačí o závodní dráhu. Motorky prostě zbožňoval. Zároveň ho ale i děsily. Jednou když ho jeho táta posadil na moped, seskočil tak rychle, že si přitom odřel loket a roztrhl svoje oblíbené tepláky s modrými pruhy po stranách.

Toho odpoledne si Duncanovi vyšli na časnou večeři a rozhodli se pro restauraci v hotelovém komplexu Wynn. Galerii se linuly tóny pohodového jazzu, který ale vzápětí přehlušil řev motorů. Jeremyho tvář se okamžitě rozzářila. Táta sice okamžitě namítl, že motorky by rozhodně nikdo dovnitř nepustil, ale Jeremy přece pozná odkrytý čtyřválcový motor. Maminka mu tedy dovolila, ať se běží podívat, ale ne dál než za roh. Jeremymu to nijak nevadilo, protože slyšel, jak ty motorky burácejí právě za tím rohem. Jakmile se Jeremy ztratil v davu, obrátila se Andrea Duncanová na svého manžela, položila mu ruku na rameno a zeptala se: „Kyle, kam všichni tak utíkají?“

CYNTHIA právě ukazovala Anně nádherně vybroušený náružovělý diamant, když před klenotnictvím zastavily dvě motorčky. Jezdci seskočili, strhli si ze zad batohy a vytáhli automatické zbraně. Jezdec 1 vběhl dovnitř a křikl, ať dají všichni ruce nad hlavu a lehnou si tváří k zemi. Měl mužský hlas a zpod přilby to znělo, jako by na ně křičel z vedlejší místnosti. Jezdec 3 roztáhl švihem ruky skládací obušek a udeřil jím člena ozbrojené ostrahy klenotnictví Graff Rashada Lyona. Zatímco se Rashad svíjel bolestí na podlaze a byl okamžitě odzbrojen a spoután, rozhlédl se jezdec 1 po obchodě a zastavil se pohledem na Cynthii. Ta hned věděla, proč jsou tady.

Balíček dorazil za ozbrojeného doprovodu dnes ráno. Cynthia podepsala formulář o převzetí, a věděla tedy, že jeho obsah byl pojištěný na sedm milionů dolarů. Ještě předtím, než umístili náhrdelník do trezoru, se na něj stihla podívat: kaskáda diamantů bílé a šampaňské barvy, zakončená kamenem ve tvaru hrušky, připomínajícím zralý plod ovoce. Poslali jej z Paříže na objednávku jednoho šanghajského developera jako narozeninový dar pro jeho druhou manželku. Developer Li Jianrong trval na osobním převzetí v obchodě, protože jeho žena, která vyrostla v čínské provincii Če-tiang v bídě a bez tekoucí vody, miluje nejenom dary, ale i samotný požitek z jejich nakupování. Pan Jianrong dává zpravidla přednost anonymitě a soukromí, ale protentokrát se rozhodl udělat výjimku. K dodávce si zaplatil navíc jak ozbrojený doprovod, tak i ozbrojeného hlídače v samotném obchodě. Další člen ostrahy měl dorazit v 18:00 a doprovodit šťastný pár do jejich apartmánu. Jenže to už nebude potřeba.

Cynthia se roztrásla po celém těle. Jezdec 1 ji jemně popostrčil k zrcadlovým dveřím, za nimiž se nacházel sklad. Jednou rukou v rukavici sevřel zbraň, druhou jí položil zezadu na krk. Cynthia odemkla dveře a vykročila přímo k trezoru.

Jednalo se o obrovský kus čnící až do výšky hlavy, vyrobený na zakázku v kombinaci zelené a zlaté barvy. Cynthia sice znala bezpečnostní kód tak dobře jako svoje datum narození, ale přesto v něm něco popletla.

„Moc se omlouvám,“ zašeptala.

„Uvolni se,“ řekl jí, „a dýchej zhluboka.“

Zkusila to tedy znovu a přitom cítila, jak sevření na krku povolilo, a namísto toho ucítila stisk na paži. Cynthia vykřela a zavřela oči. Jezdec 1 jí ale jen povzbudivě stiskl rameno. Odolala nutkání otočit se a zopakovala kód – tentokrát správně. Ocelové zámky se pohnuly a dveře se rozevřely. Jezdec 1 ji rychle odstrčil. Z trezoru vyjela kazeta s náhrdelníkem a pod ním sbírka šestatřiceti diamantových prstenů seřazených podle barvy a váhy. Pohled na ně a na to, jak zmizely v batohu, Cynthia nikdy nezapomene. V prodejně se vzápětí ozval třeskot skla, jak se vitríny s odstupem pěti vteřin rozpadaly. Do toho zazněl praskot kožených kalhot a pásku na suchý zip. Cynthia zůstala sedět vedle dokořán otevřeného trezoru. Na rameni pořád cítila stisk jeho ruky.

POKAŽDÉ KDYŽ JEREMYHO něco zaujme, okamžitě si to nahraje na iPhone, který dostal ke svým desátým narozeninám. Výchovný poradce z montessori školy Lakeview rodičům vysvětlil, že si tím Jeremy vytváří odstup od věcí, jež ho až příliš vzrušují. I tentokrát měl telefon připravený dřív, než spatřil dvě upravené závodní motorky s 1200cc motorem, matně černými nádržemi a pořádnými pneumatikami Michelin Commander na – a to ho nadchlo úplně nejvíc – velkém červeném koberci před klenotnictvím. Zaslechl sice mamin-ku, jak na něho něco křičí, ale zároveň si řekl, že pokud by mu něco skutečně hrozilo, popadla by ho za límec a odtáhla do bezpečí. Vždyt se jenom chce podívat na to upravené přední odpružení. Zastavil se tři metry od motorky, blíž si

k rozpálenému motoru netroufal, a třesoucím se palcem spustil nahrávání videa. Musel to dvakrát zopakovat, než konečně červené kolečko nahrávání začalo blikat. Nejdřív se zdálo, že to ani jednomu z jezdců nevadí. Jenže to se vzápětí změnilo. Jako na povel se k němu všichni otočili a Jeremy doslova ucítil pohled jejich palčivých očí skrytých za zatemněným hledím. Maminka už nekřičela. Jeremy strnule zíral na obrazovku telefonu, kde poprvé v životě uviděl skutečné zbraně.

SHANNON JACOBSONOVÁ se konečně dostala k bazénu a hned si zatancovala s prvním studentíkem, který se k ní přitočil a poprosil o oheň. Společně pak propukli v smích, když o něco později vytáhl z kapsy svůj vlastní zapalovač značky BIC a připálil jí. Očividně se tím baví a doufá, že se mu tak podaří nabrnknout si nějakou starší holku. Shannon to ale v tu chvíli bylo jedno. Jako blázen rozhodně nevypadal, a navíc skvěle tancoval. Doteky jeho rukou na zádech ji jenom víc rozpalovaly a zintenzivňovaly nastupující účinek drogy. První DJ si akorát začal balit svoje nádobíčko, když mezi tancující vběhli dva členové ostrahy a ve snaze co nejrychleji se dostat k východu skoro povalili Shannon s jejím novým klukem na zem.

„Hej!“ zařval za nimi studentík. „To se neumíte chovat, volové?“

SÁRA KOHOVÁ jen stěží dokázala porozumět tomu, co se jí žena na lince 911 snažila říct. Volala z hotelového komplexu Wynn a hystericky ječela.

„Haló, paní!“ pokoušela se jí Sára trochu uklidnit. „Musíte mluvit pomalu a jasně mi vysvětlit, co se vlastně stalo. Kdo má vašeho syna? Unesli ho jako rukojmí?“

„Natáčel – rovnou před nimi – můj syn se – jsou na motorkách – a ti ostatní – ti vykrádají krám a...“

„Ale kdo, paní? Okrádají vašeho syna?“

„Ne, on jen – je blízko – hned vedle nich a oni jsou s těmi, co vykrádají obchod. Pošlete sem někoho! Kde je policie?“

„Můžete mi ty muže popsat? Slibuji vám, že policisté už jedou.“

BYRON SHERMAN a Mark Janowski, oba členové místní ostrahy, dorazili na místo jako první. Z prvních zpráv se moc pochopit nedalo: rvačka poblíž tanečního parketu Margeaux, tíšňové volání z klenotnictví Graff, pár pitomců se závodními motorkami v nákupní galerii. Mark se mezi lidmi protlačil jako první. Náhle se ale zastavil a zmohl se jen na krátké: „A zatraceně!“ Uviděl dva chlapy s útočnými puškami na motorkách před klenotnictvím Graff. Mark ani Byron nesáhli po svých zbraních. Pokud má člen ostrahy u sebe pistoli, tak jen pro její zastrašovací efekt. Ostraha má především za úkol odklidit potenciální narušitele, a to pokud možno bez zbytečného povyku. Každý žeton, švýcarské hodinky a gram zlata jsou pojištěné a akcionářům by se rozhodně nelíbilo, kdyby během případné přestřelky někdo z hostů zemřel. Mark s Byronem nahnali zevlující dav do okolních obchodů a chodeb a za chvíli se celá galerie vylidnila.

„Kurva!“ ulevil si Mark, když uviděl, jak se tři ženy schovaly do obchodu Cartier.

Nějaký kluk stál asi tři metry od motorek mezi jezdci a východem a natáčel všechno na mobil. Za chvíli přiběhli na místo tři další členové ochranky a dva policisté v civilu. V rukách drželi pistole, ale hlavně směřovaly k zemi. Hlavně pušek jezdce 2 a 4 se zvedly.

JEREMY stál jako přikovaný. Slyšel, jak lidé za ním při pohledu na zvednuté hlavně pušek vykřikli. Z klenotnictví vyšel další ozbrojený muž a po krátkém zaváhání vykročil k němu

a natáhl se po iPhonu. Náhle však, jako by to sám přivola-
lal, popadla Jeremyho čísi ruka a jeho maminka ho stáhla
k sobě. Jezdec 1 minul iPhone jen o pár centimetrů. Obrátil
se, hodil si batoh na záda a nasedl na motorku. Motory se
rozburácely. Jeremy nepřestával natáčet a lidé u vchodu uska-
kovali před projíždějícími motorkami. Jeremy ještě stihl za-
chytit vzdalující se řev motorů, když mu maminka vytrhla
telefon z ruky.

BRIAN DALMORE se horečně pokoušel svým švýcarským ka-
pesním nožem přerezat pásku, kterou spoutali Martyho Stet-
sona na zápěstí. Uvnitř se rozeřvaly motory a Brian uviděl
dvě motorky vyjíždět otevřeným vchodem. Vzniklý průvan
mu nadzvedl cípy jeho polyesterové košile. V příštím oka-
mžiku se za zvuků skřípějících brzd ze zatáčky vyřítil policej-
ní vůz a vozidlo zásahových jednotek. Jezdci prudce zabočili
a bez brždění vyjeli na třídu South Las Vegas.

ROZDĚLILI SE. Jedna motorka to vzala nájezdem na Spring
Mountain Road a druhá pokračovala na sever a rychle pře-
jížděla z jednoho pruhu do druhého, třetího a zpět. Luxusní
obchody a hotely světových značek brzy vystřídaly obyčej-
né obchůdky se suvenýry, alkoholem a levnější hotely. Sto
metrů před nimi zablokovala dvě policejní auta křížovatku
a zastavila tak veškerou dopravu na sever. Strážníci Pratt
a Sullivan vyskočili z policejních vozů, proběhli mezi čeka-
jícími auty a postavili se proti sobě na krajnice vyprázdněné
silnice. S namířenými pistolemi začali na jezdce křičet, ať
okamžitě slezou z motorek a odevzdají zbraně. Motorka se
přiblížila na dvacet metrů. Sullivan vystřelil a zasáhl pravou
ruku řídicího jezdce. Přední kolo zakolísalo a oba strážníci
se rychle stáhli do bezpečí. Jezdec 2 prudce přibrzdil a poslal
motorku do smyku. Už to vypadalo, že oba jezdci spadnou,

když se nějakým zázrakem motorka zase narovнала. Pratt a Sullivan skočili do silnice, ale viděli už jen, jak motorka naráží do obrubníku a mizí mezerou mezi dvěma palmami. Jezdec 2 stočil stroj o devadesát stupňů a vzápětí se ocitl před auty, která před nějakou chvílí zastavila na červenou. Pak ale blikla zelená a motorka vjela za zuřivého zvuku klaksonů do protisměru. Náraz do blížícího se cadillacu se zdál zprvu neodvratný, ale v posledním okamžiku strhl jezdec motorku doleva a o půl kilometru dál vjel na příjezdovou cestu vedoucí do obytné zóny. Ještě jednou přidal rychlost a pak nechal motorku takřka neslyšně dojet k jednomu z domů postavených ve stylu farmářských haciend. Zajel do garáže a spouštějící se vrata divže nesrazila jezdce i ze sedadla. V garáži stál vedle stříbrného pick-upu plešatý chlap s plnovousem a tetováním na obrovských, svalnatých pažích. Jezdec 1 seskočil a zmizel v domě. Druhý strhl z hlavy přilbu a najel na nakládací rampu. V příštím okamžiku se motorka ocitla na korbě vozu, kde ji čekající muž přikryl plachtou.

„Povol si tu kombinézu,“ poručil.

„Mám asi po ruce, člověče!“

Plešatý muž mu rozepnul kombinézu a stáhl ji až k pasu. Objevila se neprůstředná vesta a hluboká rána na rameni. Garážová vrata se s trhnutím otevřela a jezdec 2 nastoupil do vozu. Nastartoval, vycouval na cestu a odjel.

Jezdec 1 zatím nervózně přecházel po obývacím pokoji a tloukl se do prsou, jako když se závodní plavec připravuje ke skoku. Plešatý muž ho vzal za ramena, posadil u krku a chytil za koleno. Jednou rukou si přidržel jezdcevo lýtko, druhou rozvázal botu, uchopil ji za patu a sundal z nohy. Provedl to všechno s citem, ale důsledně, skoro jako by se jednalo o závodního koně, který právě doběhl. Jakmile uvolnil nohy, naklonil se a odepnul přilbu. Zlehka ji sundal a všiml si, že se doslova lepší potem.

„Všichni jsou v pořádku zpátky,“ řekl a pomohl jezdcí i vstát. „Musíme vyjet, chci se vyhnout zácpě.“

REBECCA RYANOVÁ z forenzního oddělení místní policie klečela na podlaze v klenotnictví Graff, když si všimla diamantového prstenu schovaného ve střepech skla z rozbitých vitrín.

„Tady ten jim asi unikl,“ prohodila směrem k policejnímu vyšetřovateli Hectoru Ramirezovi. Vstala a ukázala mu právě pořízenou fotografii. „Kolik je taková nepozornost stála? Padesát tisíc dolarů?“

„Při takovém nájezdu se jedná jen o zanedbatelnou chybu,“ odpověděl Ramirez. „Řekni, prosím tě, Johnovi, ať to vezme a zabalí.“

Ramirez amatérsky boxuje v kategorii střední váhy a i díky tomu má pevnou a atletickou postavu. Černé vlasy sčesané dozadu rámuji skoro až chlapecky pohledný obličej. Není divu, že mu někteří pořád tipují věk šestatřicet let. Vzhledem k jeho na míru stříženému sportovnímu saku, čisté bílé košili a vyleštěným polobotkám by si ho kdekdo spletl se zákazníkem klenotnictví Graff. Jenže to by nejdříve musel odložit služební odznak a zbraň. Předstíral, že si vůbec nevšiml zvláštního agenta místního oddělení FBI Davida Harrise, který si zrovna rozeplnul svoje mizerně střížené sako, aby se mohl sklonit a podlézt policejní pásku nataženou přes dveře.

„Tak to si pěkně nadělili,“ prohodil Harris, když přišel blíž.

Ramirez vzhlédl od svého notesu a poznamenal: „Za tři minuty práce si přišli na své. Vy jste agent Harris?“

„Říkejte mi Davide.“

Ramirez dobře věděl, že pokud by případ pronikl do ostatních států a mezinárodních vod, spadá už do pravomocí FBI.

Za takových okolností bude muset jako šéf oddělení loupeží asistovat Harrisovi, který ještě před přeložením do Las Vegas vedl úřad pro odhalování krádeží klenotů a drahokamů. Dobře znal jeho pověst: odhodlaný vyšetřovatel a, slovy ostatních policistů, tak trochu magor.

„Už máme nějakou částku?“ zeptal se Harris.

„Pracujeme na tom. Zástupce vedoucího to odhaduje na přinejmenším dvacet milionů.“

„Jestli se nepletu, tak to bude v tomhle městě rekord.“

„To si pište, že jo.“

„Nějací zranění?“

„Chlápek z ostrahy klenotnictví má dvě nalomená žebra, ale bude v pohodě.“

„A záznamy z dopravních kamer?“

„Někdo sebral dvě kamery na Sahara Avenue zhruba deset minut předtím, než se tu ti lupiči objevili.“

„Sebral?“

„Tedy spíš rozstřílel. Z černého yukonu bez značek. Praviděpodobně puška ráže 22.“

„Přijeli a zase zmizeli po Sahara Avenue?“

„Přesně tak.“

„Takže vůbec nevíme, odkud přijeli a kam se vypařili?“

Ramirez jen zakroutil hlavou.

„Čtyři chlápci s automaty se zjevili před kasinem a pak se propadnou do země.“

„Všechno prověřujeme, ale zatím to tak vypadá,“ řekl Ramirez a pokračoval, „zdá se, že schválně volali na tísňovou linku a odlákali místní strážníky co nejdál. Zavolali dvakrát z jednorázových mobilů.“

„A co ten kluk, který je natáčel?“

„Docela to s ním otřásl. Rodiče telefon odevzdali, ale jeho táta poslal video aspoň třem svým známým.“

„Máme ten záznam, nebo se musíme podívat na YouTube?“

Ramirez vytáhl svůj telefon a spustil video.

„Dorozumívali se vysílačkami v helmách,“ řekl a na videu se objevila scéna, ve které si jezdci 2 a 4 všimli Jeremyho. „Nikdo nic neslyšel, ale podle posunků hlav se dá usuzovat, že se domlouvali, co s tím klukem udělají.“

„Promluvil někdo z nich?“ zeptal se Harris.

„Ta dívka, co otevřela trezor, tvrdí, že ten vysoký jezdec mluvil s americkým přízvukem. Jenže to těžko přes přilbu poznáte. Navíc byla vyděšená k smrti. Vlastně se ještě třese.“

„A co varianta, že v tom jela s nimi?“

„I to prošetřujeme, ale sám za sebe bych na to nesázal.“

Jakmile vyšel jezdec 1 z klenotnictví a vykročil k Jeremy-mu, zastavil Harris přehrávání.

„Já bych ale určitě vsadil na to, že tenhle tomu velel.“

V 19:25 SE SHANNON nacházela ve staromódním baru Griffin v centru města. Dorazila sem se svým novým objevem a jeho kamarády hned poté, co bazénový večírek skončil kvůli nějakému incidentu v hotelu. Lidé nejdřív jen tak postávali na chodníku a probírali loupež v nákupní galerii. Neznámí lidé se dávali mezi sebou do řeči a vyhledávali společnost, jako ti, kteří proplují mořskou bouří a konečně bezpečně přistanou. Nikomu se nechtělo jít domů, a tak Shannon navrhla, že můžou zajít do baru Griffin, kde hned ten její studentík objednal pro každého irskou bombu. Sotva Shannon pustila panáka do půllitru guinnessu, věděla, že je načase po anglicku zmizet. Jakmile její nový objev odešel na záchod, vyklouzla ven z baru.

Pořád na sobě cítila účinky extáze a zatoužila po hřejivém doteku něčího těla. Projela si textové zprávy a přemýšlela, komu ze svých postelových přátel zavolat. Nakonec se rozhodla pro vysokého a mnohem mladšího Australana, kterému její kamarádky mezi sebou říkaly kapitán Klokan.

Pravda, působí sice trochu neomaleně: pochybné způsoby, hrozný účes, ještě horší tetování, ale ošklivý není, v leččems dokonce připomíná antickou sochu, a hlavně ví, jak na to – o což teď šlo především. Kdesi za ní se dal do rozhovoru vyhazovač s partou mládenců ze Seattlu a probíral dnešní loupež.

„Neuvěřitelný,“ řekl někdo, „jak na Divokém západě.“

Shannon se jen tak pro sebe pousmála a zapálila si cigaretu. Kapitán Klokán toho moc nenapovídá, ale i tak jí za pár minut odpověděl na zprávu: *Jak se máte, pane?* větou: *Zdravím, co děláš?* Pak ještě přidal, že zrovna sleduje zápas v televizi u kámoše. A nechtěl by se na ten zápas koukat u ní? Prý moc rád. Dorazí za hodinu. Shannon mávla na taxík.

Craig Hollinger zaklepal na dveře jejího bytu o devadesát minut později. V jedné ruce držel přílbu, v druhé orosenou láhev šampaňského.

„No ne!“ uvítala ho a vzala si láhev. „Co slavíme?“

„To snad nevádí, ne?“

„Vůbec ne. Pojď dál.“

V kuchyni vytáhla z myčky dvě sklenky na víno a opláchlala je ve dřezu.

„Chceš si pustit ten zápas?“ zeptala se ho.

„Zápas?“

„No ten, co ses na něj koukal u kamaráda.“

„Aha! Ten už asi skončil.“

„Hádej, kde jsem dnes byla?“

„Na golfu?“

„Ne, blázínku. V hotelu Wynn.“

„Jo? A vyhrálas něco?“

„Neslyšels, co se tam stalo?“

Craig jen zavrtěl hlavou.

„Chlápci na motorkách to tam vykradli. Vlastně jsem si na tebe vzpomněla. Na tebe a tvoji velkou, rychlou mašinu.“

„Okradli pokladní?“

„Ne, vjeli do nákupní galerie a vybilili Graff.“

„A to je jako co?“

„Nechutně drahé klenotnictví. Tam bys měl chodit nakupovat dárky pro dámy, až vyrosteš.“

Craig se usmál.

„A jak se po té loupeži dostali ven? To jim někdo podržel dveře?“

„Co já vím,“ odpověděla Shannon. „Nějak se jim to ale podařilo. Vysílají to ve všech zprávách.“

„Případá mi to,“ začal a přitiskl se k ní, „jako pěcknej nesmysl.“

Shannon ho odstrčila a sloupila ochrannou fólii z hrdla láhve.

„Sundej si bundu,“ navrhla mu, „a zůstaň tu chvíli.“

Craig si opatrně svlékl bundu, ale vzápětí sykl bolestí, jak se snažil vyprostit pravou ruku z rukávu. Ani volné bavlněné henley triko s dlouhým rukávem nedokázalo zakrýt napuchlé a obvázané rameno.

„To mě podrž,“ vydechla. „Co se ti stalo?“

„Spadl jsem dnes ráno na dráze,“ vysvětlil Craig. „Není to nic vážného.“

„Určitě to nemáš zlomený?“

„Zlomený? Ne. Jen napuchlý.“

„Měl by sis na to dát led.“

V půli cesty k lednici ji telefon upozornil na textovku.

„Někdo natočil video té loupeže. Kámoška mi ho právě poslala. Jsi připravenej přiznat, žeš neměl pravdu?“

„To se na to teď chceš podívat?“

„No jasně. Copak ty ne?“ řekla a natočila telefon tak, aby na něj oba viděli.

Na displeji se objevil hlasatel a připravoval si novou zprávu.

„... a farmáři se už těší na soudní proces. A nakonec tu máme exkluzivní záběry strážníků, kteří se dnes odpoledne postavili do cesty dvojici lupičů nedaleko hotelu Wynn a kasina krátce poté, co čtyři ozbrojení muži uprchli se zhruba dvaadvaceti miliony dolarů ve špercích. Zde se můžete podívat na záznam z policejní kamery.“

Na záběru kamery připevněné na předním skle policejního vozu se objevila Sahara Avenue. Ozvala se vysílačka a strážník Sullivan vyskočil z auta. Proběhl řadou stojících vozidel, zastavil se a namířil pistoli směrem k bulváru Las Vegas Strip.

„Vidíš, říkáš jsem ti to,“ neodpustila si Shannon, když se přiblížily dvě motorky.

Obraz při výstřelu trochu poskočil, ale i tak bylo jasné, že kulka vypálená z pistole strážníka Sullivana zasáhla jezdce u řídítek. Policisté se schovali za auta a záběr se rozmazal.

„Místní oddělení policie prosí každého s jakoukoli informací o podezřelých, aby zavolal na níže uvedené číslo,“ dokončil hlasatel zprávu.

Video skončilo. Craig a Shannon stáli dál vedle sebe a zírali na displej telefonu. Napětí stoupalo jako přívalová vlna. Shannon zastrčila telefon do kapsy, objala Craiga kolem pasu a přitiskla se obličejem k jeho krku. Šokovalo ji to, ale i když teď věděla, že v tom jede, nerozčílila se. I kvůli sobě musela dát Craigovi najevo, že na tom nezáleží.

„Naposledy jsem tam prohrála čtyři sta babek v kartách,“ zašeptala, „a ty jejich služby jsou taky nanic. Pojď, podívám se ti na to rameno.“

Craig si sundal triko a odloupł kousek obvazu.

„Kristepane!“ vyhrkla Shannon. „Kdo ti to dokázal takhle rychle zašít?“

„Ti chlápci měli s sebou doktora.“

Prstem se dotkl její brady a zaklonil jí hlavu. Podíval se jí do očí a řekl: „Tohle se nikdy nestalo.“

„Co se nikdy nestalo?“ zeptala se Shannon se spiklenec-kým úsměvem.

Otevřel ústa a Shannon k nim přitiskla svoje rty. Craig zachytil zdravou rukou okraj její košile a Shannon zvedla ruce, aby z ní mohla lépe vyklouznout.

KAPITOLA PRVNÍ

Malé setkání na předměstí a šest aut zaparkovaných na šterkové příjezdové cestě k rozlehlému cihlovému domu. Jako poslední dorazil Alex Cassidy. Měsíc stará pozvánka sice jako začátek uváděla 20:00, ale Alex se chtěl záměrně vyhnout volné zábavě a konverzaci, která většinou propuká už hodinu před hlavním programem. V 19:56 zaparkoval svoje volvo kombi na druhé straně ulice a ještě chvíli seděl a poslouchal rádio. Dnes večer asi přijdou přeháňky. Alex zaťal levou ruku v pěst. Rozbolelo ho zápěstí, kde si před léty zlomil kost; tenhle úraz z dětství se pokaždé připomene před změnou počasí. V červenci se vždy zvyšuje vlhkost vzduchu a ozve se cvrkání cikád. Alex poznal všechna auta na příjezdové cestě kromě nablýskaného mercedesu s pensylvánskou značkou. Rozhlédl se po okolních domech, vystoupil a přešel ulici. Když procházel kolem mercedesu, nakoukl dovnitř. Nespatřil nic jiného než složky, propletené kabely od nabíječek a balíčky od žvýkaček. Na zadním okně si všiml zlaté nálepky se znakem Asociace přátel policie, kterou mohou získat jen blízcí přátelé, členové rodin a partneři.

Přišel mu otevřít sám doktor Mallory.

„Á, pan Dochvilný,“ řekl a rozevřel náruč. „Pojď dál.“

Při výšce sto devadesát centimetrů převyšoval Alex svého hostitele o hlavu. Objali se spíše ze zvyku než z přátelství; zažili spolu už tolik, že si doktor Mallory začal myslet, že mezi sebou nemají žádné tajemství. Alex vstoupil a následoval doktora do velké místnosti zařízené v koloniálním stylu z období občanské války. Zdi lemovaly police plné knih

a abstraktní obrazy. Z vysokého okna se za dne nabízel výhled na jezero Carnegie, ale v tuto hodinu už byly vnitřní rolety zatažené.

Ostatní hosté si už posedali na nízké pohovky kolem mramorového stolu. Mark Willard, místní finanční správce, hned Alexe pozdravil. Vedle něho seděl doktor Raymond Klein, ortopedický chirurg ze zdravotního střediska v Princetonu, kde doktor Mallory vedl oddělení anesteziologie. Řidič bílého mercedesu se uvelebil sám na pohovce.

„Alexi,“ začal doktor Mallory, „toto je Ralph Imperato, obchodní zástupce pro nákup ortopedických pomůcek, včetně umělých kyčlí a kolen.“

Pěkné, ale nijak se tím nevysvětlila ta nálepka v autě, natož aby takové představení Alexe uklidnilo. Ralph měl na sobě vyleštěné polobotky, tmavé džíny a vystrčenou fialovou košili k obleku – zkrátka hadry tak akorát pro parádu do jednoho z nočních podniků na Manhattanu. Jestli sem přišel na večírek, pomyslel si Alex, tak ho čeká překvapení. Potřásl si rukama a Ralph si přitom Alexe pořádně prohlédl. Všiml si barevných keprových kalhot, džínové košile a plátěných vysokých bot; oblečení dobré pro práci na zahradě nebo běhání po městě. Žádné drahé hodinky ani snubní prsten. To Ralph měl oboje. Připomněl si ale, že je přece v Princetonu. Tady si majetné rodiny pořizují oblečení a auta na desítky let, nakupují ve velkoobchodním řetězci Costco a na svých zahradách chovají kuřata.

„Těší mě,“ prohodil Ralph. „A můžu se zeptat, co děláš, Alexi?“

„Pořádám společenské akce pro veřejnost a firmy.“

Dřív než mohl Ralph pokračovat, vyšla z kuchyně Alice Malloryová se stříbrným podnosem na čaj.

„Pane Cassidy,“ usmála se přívětivě na Alexe a položila tác na stůl. „Říkala jsem si, jestli vás tu dneska uvidíme.“

„Nechtěl bych o to přijít.“

Ralph se hypnoticky zadíval na ták. „Jaké to je?“ zeptal se po chvíli.

„Jako nákladní vlak,“ odpověděl doktor Klein. „Posadí vás to rovnou na zadek a pak se začnou dít věci.“

Chtěl pokračovat, ale přerušil ho zvonek u dveří. Alex tedy nepřišel jako poslední. Alice zmizela do předsíně, ale za okamžik se vrátila a vedla upravenou a opálenou špinavou blondýnku s konečky vlasů ještě mokkými od koupele. Na nohou bílé tenisky, bílé džíny s roztřepenými stehny a světlemodré tričko s obrázkem Joy Division. Nenalíčený, ale půvabný obličej.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ špitla. „Snad jsem vás moc nezdržela.“

„Vůbec ne,“ uklidnil ji doktor a pokračoval, „vážení, rád bych vám představil naši přítelkyni Dianu.“

Diana jim zamávala a s úsměvem na rtech se rozhlédla po místnosti. Když zpozorovala Alexe, naklonila lehce hlavu a přivřela svoje krásné zelené oči.

Doktor Mallory si vyhrnul rukávy a pronesl: „Tak začneme, co říkáte?“

Mark Willard se jako obvykle zvedl první a rozepnul si kalhoty od obleku. Měl pod nimi vytahané bílé slipy – známka toho, že si s tím, co si kdo myslí, nedělá těžkou hlavu. Alex vždy takový postoj obdivoval. Mark si zase sedl a doktor Mallory před ním poklekl na podlahu. Ralph se upřeně díval, jak si doktor navléká latexové rukavice a injekcí nabírá jakousi látku z malé ampulky. Levou rukou si přidržel Markovo koleno a pravou si připravil jako při hodů šipkou. Ve chvíli, kdy doktor zabořil jehlu do stehna, mrkl Mark na Ralpha.

Ketamin patří mezi disociační anestetika. Dokáže otupit a znecitlivět. Především se používá ve veterinářské praxi, během operací v terénu a omezeně i v pediatrii. K jeho